

E-5654/10EN
Odpověď pana Barniera
jménem Komise
(31.8.2010)

1. Komise obvykle zahájí řízení pro porušení právních předpisů, jakmile nějaká stížnost obsahuje přiměřeně odůvodněné tvrzení, že není dodržována Smlouva o EU nebo sekundární právní předpisy.
2. V této fázi Komise neobdržela žádnou odůvodněnou stížnost, že v členských státech uvedených v otázce vážené paní poslankyně došlo k porušení právních předpisů EU.
3. Existuje několik důvodů, proč právo na veřejné půjčování není jednotně uplatňováno ve prospěch autorů v celé Evropské unii. Tyto důvody však nesouvisejí s politikou vymáhání práva, jak ji uplatňuje Komise, ale spíše se zněním směrnice 92/100/EHS¹ o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (kodifikované směrnici 2006/115/ES²):
Především, podle čl. 5 odst. 1 shora uvedené směrnice členské státy mají možnost stanovit z práva na půjčování výjimku, pokud místo toho zavedou alespoň odměnu pro autory. Stanovením této možnosti učinit výjimku z výlučného práva na půjčování směrnice neusilovala o dosažení vysokého stupně harmonizace, pokud jde o půjčování. Zcela jinak je tomu u práva na pronájem, jež je uvedeno v téže směrnici a z něhož členské státy nemají možnost stanovit odchylky.
Kromě toho existují případy, v nichž může být dokonce omezen i nárok na odměnu pro autory. Podle čl. 5 odst. 1 poslední věty mohou členské státy stanovit tuto odměnu s ohledem na své kulturně politické cíle. To znamená, že členské státy se mohou od práva na veřejné půjčování nejen odchýlit, ale že mohou i snížit odměnu vyplácenou náhradou za tuto odchylku ve prospěch svých kulturně politických cílů.
V čl. 5 odst. 1 na rozdíl od čl. 4 odst. 1 uvedené směrnice navíc není stanoveno, že odměna musí být „spravedlivá“. Vynechání slova „spravedlivá“ odráží obavy členských států, že by právo na odměnu mohlo mít negativní účinky na financování knihoven.
Ustanovení čl. 5 odst. 3 uvedené směrnice umožňuje členským státům zcela vyjmout určité kategorie zařízení z placení odměny podle čl. 5 odst. 1. Rozsah těchto výjimek byl příčinou celé řady případů řízení pro porušení právních předpisů, v nichž Soudní dvůr rozhodl, že členské státy mohou z placení odměny za veřejné půjčování podle své vůle vyjmout některá – ne však všechna – zařízení.

¹ Úř. věst. L 346, 27.11.1992.

² Úř. věst. L 376, 27.12.2006.